

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ

Dünyanın Haritasını İlk Çizen Denizci

PIRİ REİS

İSMAİL BİLGİN

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ
PİRİ REİS

İSMAİL BİLGİN

1. BÖLÜM

GELİBOLU'DA MUHİDDİN ADINDA BİR ÇOCUK

Karamanlı Hacı Mehmet Piri Efendi'nin içi içine sığmıyordu. Dün gece bir oğlu olmuştu(1465). Bu haber tez zamanda amcası Kemal Reis'e de ulaştırıldı. “İlk fırsatta yeğenimi göreceğim” diye ağabeyine haber gönderdi. Kendisi Osmanlı denizci reislerindendi. Şimdi seferdeydi.

Hacı Mehmet Efendi oğluna bir isim düşünüyordu. Aklındaki bazı isimleri kâğıda yazdı. Sonra aralarından Muhiddin ismini beğendi. Oğlunun adını kulağına ezan okuyarak verdi.

– Muhiddin Piri... Muhiddin Piri... Muhiddin Piri...

İsmi yeni konan çocuk için dualar edildi.
Ailesi ve komşuları niyazda bulundular:

- Adıyla nam alsın.
- Âlim olsun.
- Çalışkan olsun.
- Bilginlerden olsun.
- Adı her yanda anılsın ve tanınsın.
- Büyük işler yapsın.
- Padişahın da takdirlerini kazansın.

Bu iyi dileklere ve gönülden edilen dualara
âmin denildi.

Çok uzaklarda dalgalarla boğuşan Kemal
Reis ise,

– Yeğenim büyük bir denizci olsun, diyor-
du. Yıllar ne çabuk geçip gitti. Yeğenim on
yaşına bastı. Deniz ile tanışma zamanı geldi
de geçiyor bile. Onu ben yetiştireceğim. De-
nizci yapacağım. Ancak sadece denizci olmak
yetmez. Denizlerin bilgini de olmalı. Denizler
hakkında her şeyi öğrenmeli ve yazmalı. Ha-
ritalar yapmalı ve denizcilere yol göstermeli.
Kısacası benim bu küçük yeğenim bir deniz
feneri gibi olmalı. Herkese yol göstermeli...

Kemal Reis, Girit Adası açıklarından
Gelibolu'ya doğru dümen kırmıştı. Uzun sü-

ren bir yolculuktan sonra âdeta tersaneye dönen kasabaya gelirken bütün sancaklarını ve bayraklarını göndere çektiymişti. Gemileri süslenmiş gibiydi. Rengârenk bayraklar arasında beyaz yelkenlileri göz alıcıydı. Limana doğru yaklaşıyordu. Onu heyecanla ve sabırsızlıkla bekleyen birisi vardı burada: Yeğeni Muhiddin... Muhiddin amcasını babası ile bekliyordu. Onlarla birlikte pek çok insan Kemal Reis'i karşılamak için limana koşuyordu. Arkadaşları, akrabaları Kemal Reis'i çok severdi. Çünkü o, her sefer dönüşünde onlara hediyeler getirirdi. Onları tek tek takdim eder, fakir olana, ihtiyacı olana yardımda bulunurdu. Hatta sefer dönüşünde epey ganimet kazanmışsa çeşme, han, hamam ve yol da yaptırırdı.

Kemal Reis, gemisinden inip de limana ayak basınca hemen yeğenini kolları arasına aldı. Onu havaya kaldırdı.

– Vay Muhiddin Piri'm sen büyümüşsün. Görmeyeli boy atmışsın. Uzamışsın.

– Amca ben de senin gibi denizci olacağım ya.

– Elbette olacaksın. Amcanı bile geçeceksin.

– Ben seni denizcilikte geçebilir miyim amca?

– Neden olmasın? İnsan çok çalışınca mutlaka hedefine ulaşır. Ben senden çok ümitliyim. Denizcilik alanında büyük işler yapacaksın.

– Sağ ol amca.

– Sen de sağ ol yeğenim. Söyle bakalım, dediklerimi yaptın mı?

– Hepsini, dedi sevinçle Muhiddin Piri. Pusula ve usturlap hakkında bilgi topladım. Yönleri iyi biliyorum. Yönler nasıl bulunur, onu da öğrendim. Hatta bak, babam bana bir pusula aldı.

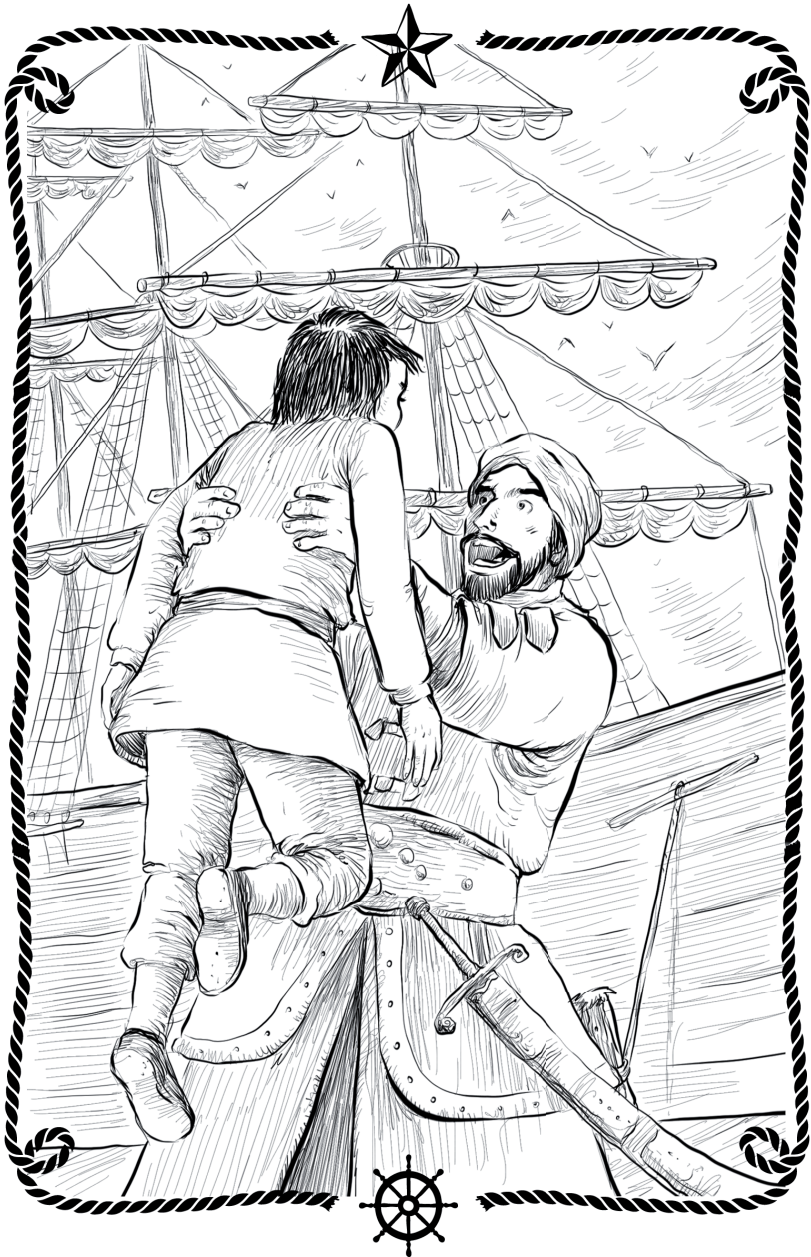
– Hani ver bakayım şu pusulayı.

– Buyur amca.

– Hmm... Güzelmiş. Senin çok işine yarar. Pusula demek güvenle yolculuk yapabilmek demektir. Yolunu doğru şekilde bulmak demektir. Spor da yaptın mı?

– Elbette. Her gün koşuyorum. Uzun mesafelerde yüzüyorum. Ok atıyor, kılıç talimi yapıyorum. Seninle de vuruşmak isterim.

– Ha ha ha! Bak sen şu yeğenime, bana meydan mı okuyorsun?

– Hayır amca, sana kim meydan okuyabilir ki!

– Merak etme, seninle kılıç talimleri yaparız, ok atarız, ata bineriz. Hatta beraber yüzeriz.

– Yaşa amca!

– Sen de yaşa Muhiddin'im. Şimdi bana izin ver de getirdiğim hediyeleri dağıtayım. Sana da bir hediye aldım.

– Ne aldın amca?

– Hayır söylemeyeceğim. Sürpriz olsun.

– Çok merak ettim.

– Merak etmelisin. Senin çok işine yarayacak bir şey.

– Hay Allah, bak şimdi daha da meraklandım.

– Şimdi bana yardım et de eşimizin dostumuzun hediyelerini dağıtalım.

– Tamam amca.

Akşam olduğunda herkes mutluydu. Kemal Reis, ailenin bütün fertleri ile sofraya oturmuştu. Tabii yanında da yeğeni Muhiddin Piri vardı. Diz dize oturmuşlardı. Babası Mehmet Piri ise onların bu hâllerine bakıp gülüyordu: